

Et godt plot med spænding fra første side.

Dansk BiblioteksCenter

SAM BOURNE DOMMENS DAG

En spændende historie... og meget grim thriller.

Politiken

DOMMENS DAG

Sam Bourne

oversat af Anne Mette Poulsen

JENTAS

Sam Bourne

Dommens dag

© Jonathan Freedland, 2008

ISBN 978-87-7677-118-8

2. udgave 1. oplag, 2009

© Halldors ApS, 2008

Dansk udgave: JENTAS A/S, 2008

Originalens titel: *The Final Reckoning*

Original udgave: Harper Collins Publishers, 2008

Oversætter: Anne Mette Poulsen

Redaktør: Jentas A/S

Omslag: Harper Collins Publishers

Tryk: ScandBook, Sverige , 2009

www.jentas.dk

Alle kontrakter og aftaler vedrørende værket, oversættelsen, redaktionen, omslaget, illustrationen og ombrydningen er ejet af Halldors ApS

Alle rettigheder forbeholdes.

Mekanisk, elektronisk eller fotografisk gengivelse af denne bog eller dele heraf er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

DOMMENS DAG

SAM BOURNE

Marcus placerede sig på hjørnet af 42. gade og Second Avenue – stadig kaldet 'Nelson og Winnie Mandela Hjørnet' – hvor han stod i skjul ved indgangen til McFadden's Bar. Diagonalt overfor lå Tudor Hotel. De første regndråber gav ham en velkommen undskyldning for at stå og hænge ved døren. Og det betød også, at Tudors dørmand, iklædt regnslag og uniformskasket, havde alt for travlt med paraplyer og taxidøre til at bemærke en snusket personage med afrofletninger på den anden side af gaden.

Det var sådan, Marcus foretrak det – at være ubemærket. Det var blevet en af hans specialiteter, dengang han arbejdede undercover for NYPD's narkoenhed. Og efter at han var rykket over i efterretningseenheden for et år siden, var det blevet en nødvendighed. De tusind mænd og kvinder, der udgjorde New

Yorks helt egen spionvirksomhed, endnu en følge af 9/11, skjulte sig for alle – offentligheden, skurkene, ja, selv deres egne politikolleger.

Han havde ventet i femogtyve minutter, da han så den. En sløret, sort plet, der kom gående ud ad hotellets svingdør. Netop som den vendte sig om imod ham, trådte dørmanden frem med sin paraply, så Marcus ikke fik set mandens ansigt. Da paraplyen forsvandt igen, var den sorte klat drejet til højre. I retning mod FN.

Marcus talte ind i det, som de omkringstående ville have troet var bluetooth-headsettet til en mobiltelefon. "Mistænkte er på farten."

Uden at afvente svar begyndte han at gå, idet han sørgede for at holde sig et skridt bag manden, der travede af sted på den anden side af 42. gades seks tætproppede vognbaner. En fjerntlydende stemme knitrede i hans øre: "Har vi et positivt id?"

Marcus kastede endnu et blik over på manden,

der var indhyllet i den kraftige, mørke frakke, som hans kontaktmand havde beskrevet. Hans hoved var dækket af en sort, ulden hat, der var trukket langt ned i panden, og han var ikke mere end en meter og syvoghalvfjerds høj. Dermed passede han perfekt til beskrivelsen af den mand, der var blevet set hos russeren i går aftes. Han trykkede på knappen, der var fastgjort til hans ærme: "Ja. Vi har et positivt id."

Pludselig kiggede manden i sort bagud, som ville han tjekke, om han blev skygget. Selvfølgelig ville han det – trænede terrorister lod sig ikke uden videre forfølge. Marcus snurrede hurtigt rundt og rettede blikket mod nogle trin, der førte op til en lille legeplads. Ud af øjenkrogen kunne han se, at den mistænkte ikke længere kiggede på ham, men havde vendt sig om igen og atter skridtede fremad.

Noget ved mandens gang forekom Marcus besynderligt. Haltedede han ikke en lille smule? Der var noget, der hæmmede hans bevægelser, noget, der fik

ham til at gå langsommere. Han gik som en mand, der bar på en tung byrde.

Pludselig kom East River til syne. De var nået ned til hjørnet af First Avenue, og FN-hovedkvarteret kom til syne. Regnen blev tættere nu og gjorde det sværere at se.

Manden i sort var nået hen til krydset; trafikken var tæt. Marcus holdt sig nogle skridt bagved på sin side af gaden, idet han holdt blikket rettet stift mod sit mål, der nu var standset op ved den første indgang til FN, hvor han stod og læste skiltet: 'Kun adgang for personale, delegerede og gæster'. Manden fortsatte langs med det sorte jernrækværk, der adskilte ham fra en lang række flagstænger, der alle var tomme. Længere væk rejste sig den velkendte bygning af glas og stål, der udgjorde FN's hovedkvarter.

Marcus bandede over sin korte læderjakke, der kun ydede ringe beskyttelse mod den silende regn.

Han trak kraven op, så dråberne ikke løb ned ad hans nakke. Manden i sort syntes ikke at tage sig af vejret. Han gik forbi endnu en FN-indgang, forbeholdt biler, og endnu et grønt vagthus.

Marcus standsede op et kort øjeblik ved indgangen til Chase Bank. I samme sekund trak en kæmpe-mæssig turistbus – utvivlsomt fuld af overvægtige turister – ind i buslommen foran FN-komplekset mellem 45. og 46. gade.

“Tabt mistænkte af syne, tabt mistænkte af syne,” sagde Marcus indtrængende i sin mikrofon.

“Forstået,” lød en beroligende stemme straks gennem radioen. “Mistænkte er standset op uden for hovedindgangen.”

Marcus gik videre og forsøgte at komme op foran bussen uden at afsløre sig selv. Igen knitrede det i hans headset.

“Mistænkte er på farten igen.”

Okay, tænkte Marcus lettet. Falsk alarm. Man-

den i sort forsøgte alligevel ikke at komme ind i FN-bygningen.

Langt om længe trak bussen ud i trafikken igen, så Marcus atter kunne se manden, der nu var nået et stykke længere ned ad First Avenue. Han gik raskere til, takket være den kraftigt nedadskrånende vej. Dette var ikke nogen afslappet spadseretur. Marcus kunne se manden kigge intenst på haven på den anden side af rækværket. Han var nu nået op på siden af en stor heroisk skulptur – nedslagtningen af en drage, uhyret var tilsyneladende blevet skabt ud af en gammel artillerikanon – og standsede op, som ledte han efter noget.

Marcus kneb øjnene sammen. Ledte han mon efter en anden, ubevogtet indgang til FN-området? Hvis han gjorde det, havde han tydeligvis ikke fundet den. Så pludselig gjorde manden omkring og gik med fornyet energi tilbage mod hovedindgangen.

Felipe Tavares' radio var en klodset, primitiv en af slagsen, og lyden gik dårligt igennem i regnen. Det var svært at adskille den statiske knitren fra resten af støjen. Dog gik ordet 'alarm' tydeligt nok igennem, især da det blev gentaget to gange.

"Vagtkommandøren til hovedindgangene, det er vagtkommandøren til hovedindgangene." Felipe genkendte accenten – det var fyren fra Elfenbensky- sten, der var startet i jobbet for tre måneder siden. "Vi har modtaget oplysninger om en mulig trussel mod bygningen. Den mistænkte er en mand, en meter og syvoghalvfjerds høj, iført en stor sort frakke og en mørk ulden hat. Ikke flere detaljer, men vær vågne. Hvis en person passer til beskrivelsen, skal I standse og pågribe vedkommende."

Felipe havde knap nok fordøjet beskeden, før han fik øje på en sort klat, der med dukket hoved kom gående hen imod den indgang, han bevogtede.

Marcus var nu halvvejs ovre First Avenue og måtte anstrenge sig for at høre stemmen i sit øre i larmen fra trafikken.

”... i FN-hovedkvarteret. Gentager, agenter skal *ikke* gå ind i FN-hovedkvarteret.”

Han standsede op, da han nåede frem til kantstenen ved buslommen, og befandt sig nu kun få meter fra den person, han havde skygget i over ti minutter, og han kiggede efter manden, da han skridtede rask gennem indgangen og op ad de få trin til den lille plads foran det hvide telt. Han var gået ind på FN's territorium og var nu officielt uden for rækkevidde. Marcus kunne ikke se andet end mandens ryg. Han kunne mærke sit hjerte fyldes med frygt.

Fra denne vinkel, i udkanten af pladsen, kunne Felipe kun se en lille del af mandens ansigt i profil, eftersom resten var skjult under hatten og bag frakkekraven. Men manden passede perfekt til vagtkommandørens

beskrivelse.

Felipe så ham standse op, som overvejede han sit næste træk. Så tog han endnu tre skridt fremad, hvorpå han igen standsede op. Hvad lavede han?

Sikkerhedsvagten kunne mærke sine håndflader blive svedige. Han blev pludselig opmærksom på, hvor mange mennesker der var omkring ham, flere dusin gik frem og tilbage mellem ham og denne mand i den sorte frakke. Så mange mennesker! Han spekulerede på, om han skulle sige noget i radioen, men blev stående som stivnet og stirrede med et stift blik på frakken. Det regnede, men det var i hvert fald ikke koldt. Hvorfor var frakken mon så tyk og tung? Idet han besvarede sit eget spørgsmål, brusede en bølge af kvalme gennem ham; den startede nede i maven for så at stige op i hans hals.

Felipe kiggede sig omkring i et desperat håb om at se en flok af sine vagtkolleger indfinde sig på området, mænd, der ved deres blotte tilstedeværelse

ville tage beslutningen for ham. Han havde lyst til at gribe radioen – ”Jeg tror, at den mistænkte kan være bevæbnet med en bombe. *Jeg gentager, jeg tror, at den mistænkte kan være bevæbnet med en bombe!*” – men hvad nu, hvis det provokerede manden til at handle? Felipe Tavares var som lammet.

Manden havde igen sat sig i bevægelse og befandt sig nu blot nogle få meter fra teltet. Felipe tænkte, at han måske skulle vente og lade manden gå gennem døren og blive standset af sikkerhedspersonalet. Han havde ikke en chance – han ville aldrig kunne slippe igennem detektorerne eller klare en kropsvisitation. *Men han ville være ligeglad.* Og det var jo netop dét, der var det skrækkelige ved det hele, gik det op for Felipe, da blodet veg fra hans hoved. Intet kunne skræmme denne mand.

Manden ændrede nu kurs igen; han havde stadig ryggen til Felipe, men stod med ansigtet vendt ud mod gaden. Felipe havde lyst til at råbe op og beordre

manden til at stå stille og række armene i vejret. Men han vidste også, at det kunne blive ikke mindre end fatalt. Når manden først fandt ud af, at han var blevet afsløret, ville han straks trykke på knappen, lige her. Og der var så mange mennesker omkring dem ...

Felipe *besluttede sig* ikke for at skyde – så meget kunne han huske senere. Det var ikke nogen egentlig beslutning. Han rakte blot hånden ned efter sin pistol, men så i samme sekund gennem det sorte jernrækværk foran sig to mænd, hvoraf den ene var ung, sort og havde afroletninger, række armene i vejret som i overgivelse. Den uforfalskede rædsel i deres ansigter, den rene og skære panik, der stod ætset i dem, afgjorde sagen for ham. I en enkelt glidende bevægelse trak han sit våben og rettede det direkte mod manden i sort.

Det næste øjeblik ville Felipe Tavares komme til at gennemgå igen og igen resten af sine dage, sædvanligvis i slow motion. Gennem resten af sit liv skulle

det blive det sidste billede, han så om aftenen, og det første, han så, når han vågnede om morgenen. Det havde brændt sig fast på nethinden. Midt i billedet var de to mænds ansigter. De var forfærdede, ikke bare forskræmte, men chokerede over det, de havde set. Den ene af dem råbte et enkelt ord: *Nej!*”

Felipe var sikker på hændelsesforløbet. Manden i sort havde tydeligvis åbnet sin frakke og blottet bombevesten underne. De to mænd på den anden side af rækværket havde set, at han skulle til at sprænge sig selv i luften. Lyden af råbet og manden med fletningernes rædselsslagne ansigtsudtryk strømmede igennem Felipe og sendte et elektrisk stød ned gennem hans højre arm og ned i fingeren. Han trykkede på aftrækkeren én gang, to gange, og så manden faldede ned på knæ – han faldt langsomt, nærmest yndefuldt, som en skorsten, der detoneres nedefra.

Felipe kunne ikke bevæge sig. Han stod som nag-

let til stedet med armene strakt frem til skud, idet han stadig sigtede på manden, der nu lå sammen-sunket blot fem meter foran ham.

Et stykke tid kunne han intet høre. Ikke skudde-nes rungen. Ikke skrigene, da forsamlingen spredtes som en flok duer. Ikke den alarm, der var blevet ud-løst inde i FN-bygningen.

Den første stemme, han hørte, tilhørte en af hans vagtkolleger, der var styrtet ud fra teltet ved lyden af skud. Hun stod nu bøjet over liget og gentog det samme ord igen og igen: "Nej. Nej. Nej."

Usikkert og tavs gik Felipe hen til bunken af sort tøj, der nu var omkranset af en stadig voksende blodpøl. Og han forstod med det samme. For hans fødder lå ikke liget af en selvmordsbomber. Der var ingen bombevest under frakken. Den dækkede kun over kødet og blodet af den mand, der nu lå død og lemlæstet på jorden. Felipe kunne oven i købet se, hvorfor han havde haft så kraftig en frakke på her i

september. Han forstod det alt sammen, og gruen ved det fik benene til at knække sammen under ham.

Felipe Tavares og den stadig voksende flok sikkerhedsvagter, der nu omgav ham, kiggede alle på det samme – liget af en hvidhåret og meget gammel mand.